

отъ по-ефирни сжщества, отъ по-ефирни слънца, недостъпни за нашитѣ очи. Слѣдователно, цѣлиятъ животъ ще се прѣнесе въ тази, именно, вселена, хиляди пжти по-красива отъ нашата. Всички сжщества, които сж готови да живѣятъ въ тази вселена, ще се прѣнесатъ тамъ, а тия, които не сж готови, ще останатъ въ сегашната вселена, да си кжсатъ главитѣ, като арахангелъ Михаилъ.

„Богъ е Духъ“. Духътъ е нѣщо по-близо до човѣка. Той е носителъ на животъ. При създаването на човѣка, Духътъ е внесълъ красотата въ него, която наричаме душа. Той е одухотворилъ човѣка. Въ свѣта човѣкъ сжествува не като духъ, но като душа. Въ науката думата „духъ“ подразбира сила. И затова, когато исматъ да кажатъ за нѣкой човѣкъ, че е силенъ, мощенъ, казватъ: „Този човѣкъ има силенъ духъ“.

Казвамъ: първата форма, въ която Духътъ е вложилъ своята интелигентностъ, нѣкои наричатъ „човѣкъ“, т. е. частица излѣзла отъ Бога, или първото сѣменце, първиятъ зародишъ, който сега се развива въ свѣта. Учениитѣ хора на миналото, както и тия на настоящето, се стремятъ да разрѣшатъ въпроса, какъ се е създалъ човѣкътъ. Ние оставяме този въпросъ настрана, не го разрѣшаваме. Всѣки, който се интересува отъ въпроса, какъ е произлѣзълъ човѣкътъ, нека чете научнитѣ теории на редъ естественици. Дълга е историята на човѣшката душа! Душата е принципъ, който самъ по себе си никога не умира, но постоянно се измѣня. Душата е онази свещена, велика книга, въ която сж написани всички прояви на Бога. Човѣкъ живѣе по единствената причина, че съставлява проява на Духа. Слѣдователно, висшитѣ духове се грижатъ за човѣка, понеже въ неговата душа е вложено всичко онова, което е минало прѣдитѣхъ, което сега става и което ще стане въ бъдеще. Всичко това е написано въ човѣшката душа, и който знае да чете, може да учи отъ нея развитието на цѣлото Битие.